

MYND: ÓLAVUR JAKUPSSON

– Spurningurinn er, um vit ekki eisini eiga at steðga á av og á og spyrja, um tað veruliga er neyðugt at kanna Facebook fimta hvønn minutt, sigur Hogni Reistrup

Hogni hugleiðir um at hvørva í tøkni

HVUSSU ERU VIT **SAMAN** VIÐ ØÐRUM **FÓLKI**, TÁ VIT Í **HEILUM** HYGGA NIÐUR Í EIN **SKÍGGJA**, SPYR **HØGNI** REISTRUP, SUM ER **AKTUELLUR** VIÐ **NÝGGJARI** ÚTGÁVU

TÓNLEIKUR

Eyðun Klakstein
eydun@sosialurin.fo

Hogni Reistrup er aktuellur við nýggjari tónleikaútgávu. »Áðrenn vit hvørva« er heitið á útgávuni, og tað er eitt opið heiti, sum millum annað kann sipa til mátan, fólk eru saman, eftir at nýggju miðlarnir eru blivnir partur av gerandisdegnum.

– Eg hugsi serlig um snildfonir og teldlar, sum rúgva stóðugt meira upp í gerandisdegnum. Hvussu eru vit saman við øðrum fólki, tá vit í heilum hyggja niður í ein skíggja, spyr Hogni Reistrup.

– Telefonin er í lummanum ella á borðinum framman fyri okkum so at siga allan dagin. Hetta gevur okkum sjálvsagt nógvar hentar fyrimunir, men spurningurin er eisini, um vit ekki eisini

eiga at steðga á av og á og spyrja, um tað veruliga er neyðugt at kanna Facebook fimta hvønn minutt.

– Tá er tað, at vit spakuliga hvørva – hóast vit eru í sama rúmi. Hugsu ofta um tað, tá eg síggi fólk sita í somu sofú ella við sama døgurðaborð øll við eini telefon. Og eg havi eisini vent peikifingurin móti mær sjálvum, tá eg havi sitið og hugt at einum telefonskíggja heldur enn tosa við fólk, sum eru í nánd, sigur hann.

Mótsetningar

Fleiri av tekstunum á nýggju útgávuni snúgva seg um mótsetningar. Mótsetningur millum tað góða og tað ónda. Millum at geva og taka. Millum dirvi og afturhald. Millum at virða og vanvirða. Millum gleði og dapurleika.

– Hetta eru evni, sum eru partur av gerandisdegi okkara. Ikki altíð. Men viðhvørt stinga mótsetningarnir seg

upp. Teir gerast millum annað sjónligir, tá vit flyta okkum fram á leið, og onnur finnast at og tvíhalda um, at einasta loysnin er at setast aftur, sigur Hogni Reistrup.

Nýggja útgávan fæst ikki bert talgilt og sum fløga, hon finst eisini sum LP pláta.

– Nógv hava goymt plátuspælaran seinastu mongu árin, hóast plátan var ósjónlig í nógv ár. Plátan hvarv, men fær nú endurreising. Í øllum færum halda fleiri fólk, at hon umboðar og hevur eina dygd, sum vit ekki fáa við at lurta eftir einum sang í einum iPoddi. Eg haldi, at tað er umráðandi, at vit flyta okkum frameftir og taka til okkum nýggja mentanir og hugsanir, men summar eldri áskoðanir hava eisini eitt virði, sum vit ekki eiga at blaka fyri borð. Sama er galdandi fyri lutir. Eitt nú plátuna, sigur Hogni Reistrup.

So segði hann...

– Eg kann ikki upplýsa møgulig ivamál í sambandi við mítt gegni. Tað ber ikki til. Antin eri eg gegnigur ella ógegnigur, har er einki mitt ímillum.

Annfinn V. Hansen, advokatur og kanningarstjóri

KLUMMAN

Simona Weihe

Djørvu damurnar

Hóast vit í nógv ár hava vitað, at trupult er hjá stókum at klára seg við einari vanligari inntøku, so hevur tað líkasum verið góðtikið, at soleiðis er tað bara. Havi ein keðiligan illgruna um, at tað helst er tí, at serliga kvinnur – við ella uttan børn – sum hava verið í hesi stöðuni. Men nú hómast ein hugburðsbroyting til tað betra. M.a. óttin fyri minkandi fólkatáli og undirskoti av kvinnum hevur fingið tað at riva fyri eygunum á politikarunum. Ikki at politikararnir einsamallir eiga ábyrgdina, vit veljarar hava stuðlað teimum væl.

Samfelagið er á mangan hátt samansett soleiðis, at tað hóskar betur til tær høgu lönirnar. Onkrir glottar eru hóast alt at hómá, m.a. við bíligari og tryggari bústaðarmøguleikar. Og vónandi fara aðrar broytingar at koma, tí vit øll – ung og gomul, stök og hjún, hálønt og láglønt – eiga hetta litla samfelagið og ynskja, at tað skal vera figgarliga møguligt hjá øllum at húsast her. Tað er kanska at vera í so bjartskygd, tí higartil er gjógvin millum lægru og hægru lönirnar bara blivin breiðari.

Tær stöku konurnar við børnum, sum hava verið so djarvar m.a. við at trína fram í hesum blaðnum og greitt frá, hvussu tungt tað er at fáa gerandisdagin at hanga saman figgarliga, hóast tær hava fulltíðarstarv, eiga stóra tøkk uppiborna. Tær hava lýst trupulleikan og gjørt hann ítøkiligari við at seta andlit síni á. So tú kanst bara ímynda tær, hvussu trupul stöðan er hjá arbeiðsleysum og hjá teimum, sum fáa forsorgarhjálp!

Fyri stuttum var nógv skrivað og tosað um lönir og eftirlönir hjá lögtings- og landsstýrismonnum. Tølini ljóðaðu ørandi. Sjálvsagt skulu tey fáa rímliga lön. Men einar tígju ferðir eitt arbeiðsloysisútgjald, tá dugir tú tær ikki hógv. Og eitt slag í andlitið á okkum borgarum, sum gjalda fyri ballið. Synd at siga, at tey hava prógvað seg at vera serliga dugnalig at umboða alt samfelagið og eru tí als ikki verd øru upphæddirnar.

Men aftur til tær djørvu damurnar. Tær áttu at fingið virðislønu fyri at vísa á veruleikan. Tað krevur eitt serligt dirvi, sum ikki kann yvirmetast. Í hesum døgum, nú m.a. »Í menniskjum góður tokki«-felagsskapurin býtir hjálp út til treingjandi, vóni eg, at eisini tey smædnastu og lítillátnastu hava fingið mót til at søkja sær hjálp.

Soleiðis er veruleikin í Føroyum í dag. Takk fái hjálparfelagsskapirnir, sum taka um endan, har samfelagið svikur. Vónandi fáa teir minni at gera komandi árin.

